

Arrest

nr. 235 459 van 21 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid van wettige voogd van X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 september 2019 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, in aanwezigheid van haar voogd, en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 maart 2003.

Op 27 september 2017 wordt voor de verzoekende partij, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een voogd aangesteld.

Op 21 maart 2018 dient de voogd van de verzoekende partij een aanvraag in voor de toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 110sexies tot 110decies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Op 16 oktober 2018 wordt de verzoekende partij gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 23 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing die op 4 oktober 2019 aan de voogd van de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan Mijnheer [D.D.] van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de genaamde [M.B.], geboren te Berkane op 23/03/2003, van nationaliteit Marokko, verblijvende te [...], binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (Betrokkene heeft een geldig paspoort N° GJ6410491, geldig van 21/07/2016 tot 21/7/2021 + visum C N°51671593 uitgegeven in Marokko, geldig van 05/09/2016 tot 04/09/2018).

Betrokkene verklaarde twee maal naar België te zijn gereisd. Een eerste maal in augustus 2016 samen met beide ouder via Parijs. Ze keerden allen samen terug naar Marokko. Op 15/07/2017 kwam hij voor een tweede maal naar België via Eindhoven en dit enkel met zijn moeder. De moeder keerde alleen terug naar Marokko en liet haar zoon achter in België. Sindsdien verblijft hij bij zijn tante [S.S.] en haar gezin in de [...]. Zij is inmiddels aangesteld als pleeggezin voor betrokkene. Op 15/09/2017 werd betrokkene gesignaleerd aan de Dienst Voogdij. Deze laatste ging op 27/09/2017 over tot de aanstelling van Mijnheer [D.D.] als voogd.

Op 21/03/2018 diende de voogd een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 waarin hij stelt dat de tante (Mevrouw [S.S.]) het volgende verklaart: Op zich is het ouderlijk huis van [B.] in Marokko als woning een goed huis naar Marokkaanse normen Maar de mensen die er wonen hebben het financieel niet breed. Bovendien overstijgt de draaglast van de vader de capaciteiten om tijd te besteden aan en te zorgen voor de opvoeding van [B.], zijn jongste zoon. De vader is een soort gemeente arbeider die vaak reist voor zijn werk. Hierdoor is hij soms dagen niet thuis. De moeder van [B.] is ongeletterd en ligt zowat heel de dag in bed Ze doet niets voor haar jongste zoon. [B.] speelt meestal buiten wanneer er geen school is en dit zonder eten [B.] heeft geen verzorgende moeder die naar hem omkijkt, die hem aanspreekt, troost of zorg verleent. Zowel broer [M.] als zus [Q.] zijn meerderjarig en hebben kunnen studeren In deze periode moest de vader enkel voor zijn eigen gezin zorgen. Op dit ogenblik hebben beide meerderjarige kinderen geen inkomen en zijn ten laste van de vader.

De grootmoeder van [B.] (moederzijde) is vergeetachtig en woont op ongeveer 10 minuten stappen van het huis van [B.] Het is onhygiënisch in haar huis. De grootmoeder heeft 2 volwassen inwonende kinderen die mentaal achtergesteld zijn. De grootmoeder loopt dagelijks verward binnen bij het gezin van [B.] om hulp te zoeken, haar problemen te ventileren en om steun te vragen. Dat belast de moeder van [B.] mateloos en put haar uit. De aandacht van de moeder van [B.] is gericht op de zorg van haar eigen moeder en niet op [B.] zelf. '

In 2015 overleed de grootvader (moederszijde) van [B.] De vader had geld geleend aan hem om het ouderlijk huis in orde te maken In ruil moest de vader van [B.] de taak op zich nemen om het gezin te ondersteunen mocht hij te komen overlijden Hiervan is een verklaring "onder eed en op het geloof"

opgenomen De vader moet dus niet alleen voor zijn eigen gezin zorgen, maar ook zorg dragen voor het gezin van de 78 jarige weduwe grootmoeder met haar twee verstandelijk beperkte kinderen van 53 en 45 jaar, die met werken en waar geen gezinsinkomen is Het inkomen van de vader bedraagt netto 6452 90 dirham, omgerekend 571 euro Met dit inkomen moet de vader naast de financiering van het levensonderhoud ook instaan voor de zorg (inclusief de medische zorg) van 7 mensen

In de aanvraag van de voogd worden ook de verklaringen van [B.] vermeld over zijn thuissituatie in Marokko

In Marokko spreekt mijn familie de hele dag enkel over krediet, krediet en nog eens krediet, over geld en over mets anders Niemand vraagt hoe het met mij gaat of welke plannen ik heb Niemand interesseert zich in mijn opvoeding Ik voel me daar alleen Mijn ouders zijn nalatig Mijn vader werkt en moet twee families onderhouden ons en de familie van mijn tante, nonkel en grootmoeder Hij werkt ver van de woning waar wij leven Op school leer ik mets en word ik geslagen Als je wilt bijleren heb je geld nodig om privélessen te krijgen Mijn familie heeft dat extra geld met Mijn grootmoeder heeft Alzheimer Mijn broer en zus hebben een diploma maar geen werk Ik loop er doelloos bij en zit in een uitzichtloze situatie vast in Marokko want daar zit niemand in met mij of mijn toekomst Ik wil mij ontplooien in een gezin dat wel naar mij omkijkt en dat wel wil Zorgen voor mij met aandacht, steun en medische zorg Ik ben ongelukkig in mijn gezin in Marokko want ik kan er niet opgroeien. Ik werd elke dag geslagen op school

Bij de aanvraag voegt de voogd volgende documenten toe Aanduiding voogd. Attest inkomen [E.H.M.] (vader van [B.]), Medisch attest mevrouw [S.J.], Neurologisch attest Mevrouw [L.H.], bewijs van geldtransfer van Mevrouw [S.] naar [E.H.M.], Attest van ten laste neming, Schoolattest [M.B.] 2016-2017, Visum C Schengen [M.B.], Stedelijke Lyceum Quellinstraat Antwerpen rapport, Bachelordiploma [M.M.], Medisch schoolboekje en geboortebokje [M.B.], Bachelordiploma [M.O.], Schoolattest [M.O.], Verklaring Okan en attest van regelmatige lesbijwoning

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 16/10/2018

Tijdens dit gehoor verklaarde [B.] het volgende

De eerste reden dat ik Marokko heb verlaten is om te studeren Het onderwijs in Marokko is heel slecht Een tweede reden is de armoede Mijn vader werkt hard en krijgt weinig geld om twee families te onderhouden, namelijk zijn eigen familie en zijn schoonfamilie Ik ben gek op voetballen Ik had me aangesloten bij een club in Berkane maar na 3 maanden moest ik al stoppen omdat mijn vader het niet kon betalen Hier in België ga ik ook voetballen De scholen in België zijn veel beter, hier zijn leerkrachten veel beter

Nadat gesteld wordt dat studeren en armoede eerder geen reden kunnen zijn voor een vertrek uit Marokko, vermeldt [B.] het volgende

In mijn thuisland hadden wij problemen Mijn ouders discussieerden altijd over de kredieten van vader Ik wou weg van deze problemen Meestal bleef ik buiten het huis en kwam ik enkel thuis om te eten Ik kreeg niet genoeg aandacht en zorg van mijn vader en moeder Mijn moeder is ziek Mijn vader had geld geleend van zowel mijn opa als van de bank Op zijn sterfbed heeft grootvader aan mijn vader gevraagd om het openstaande krediet terug te betalen aan mijn oma en zijn 2 kinderen Hij moet dat doen, anders kunnen mijn grootmoeder, oom en tante niet overleven aangezien ze niet werken Mijn grootmoeder moet medicijnen nemen en dit kost ook veel geld Ik voelde me eenzaam terwijl mijn ouders er nog leefden Ze waren daar maar het was alsof ze niet bestonden Volgens mij hebben ze een fout gemaakt om kinderen te maken Volgens mij mochten ze geen kinderen krijgen Telkens wij ruzie maakten, werden wij geslagen door mijn vader met een houten stok Ik wil dit niet, ik ben tegen huiselijk geweld Ik kwam met het vliegtuig naar België Mijn tante betaalde het vliegticket Ik ben 2 maal naar België gekomen Een 1ste maal met beide ouders en zijn we samen teruggekeerd naar Marokko Een 2de maal kwam ik alleen met mijn moeder Moeder is teruggekeerd en ik bleef hier

Betrokkene werd op 18/10/2018 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (verder AI) in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden Conform artikel 74/16 van de wet van 15/12/1980 heeft bureau MINTEH er zich van vergewist of er voldoende garanties zijn op adequate opvang en verzorging in het land van herkomst mede door het uitvoeren van een onderzoek ter plaatse (het family assessment) Er werd contact opgenomen met de bevoegde diplomatieke post te Marokko met de vraag een onderzoek ter plaatse uit te voeren naar de familiale situatie van betrokkene

Op 26/03/2019 dient de voogd vervolgens een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/19 in van de wet van 15/12/1980 en vraagt de verlenging van het attest van immatriculatie. In deze aanvraag brengt de voogd geen nieuwe elementen aan. Hij vermeldt wel dat [B.] het belang van school begrijpt en dat hij goed presteert op school. Hij voegt een schoolattest toe.

Op 18/04/2019 mochten wij een antwoord ontvangen van de diplomatieke post in Marokko met de resultaten van het gedane onderzoek ter plaatse. Hierin staat het volgende: Op 05/04/2019 werd er een bezoek gebracht aan de woning van de ouders en deze van de grootmoeder met haar 2 kinderen. Het gezin woont in een grote, volledig nieuwe woning met een hoge kwaliteit afwerking. Ook de woning van de grootmoeder is meer dan ok. De vader werkt reeds lange tijd als ambtenaar. Volgens de onderzoeker moet hij een mooi loon hebben, maar de vader wil hierover niet spreken. Zoon [M.] is nog student en zus [Q.] heeft een diploma vroedvrouw. De moeder ziet er uiterlijk gezond uit, maar verklaart ziek te zijn. Ze heeft last van misselijkheid/duizeligheid. Ze kan hiervoor geen voorschriften en/of bewijs van doktersbezoeken voorleggen. Volgens de ouders was het [B.] zelf die beslist heeft om naar België te komen, maar wel met goedvinden van de ouders. Wat betreft de grootmoeder en haar 2 verstandelijk beperkte kinderen [N.] houdt zich bezig met de zorg van haar moeder. Ze leek een normale intelligentie te hebben, zag er fysiek ok uit en sprak correct met de onderzoeker. De vader onderhoudt financieel de twee families. Volgens de onderzoeker leven de families eerder rijk. De school ligt op 200 meter van hun woning. Bij een terugkeer kan [B.] zijn school gewoon hervatten. Eén van de ouders moet hiervoor enkel toestemming geven aan de school. De school waar [B.] ging heeft een goede reputatie, de kinderen worden er niet geslagen, dit is verboden. De mensen van de wijk verklaarden dat de wet er gerespecteerd wordt. Wat de werkgelegenheid betreft, de stad Berkane is een dynamische stad met veel bouwprojecten en moderne landbouw waar veel werkgelegenheid is. De regio Berkane en Nador zijn gekend voor de grootste staalfabriek van Marokko. Er zijn ziekenhuizen, scholen, culturele centra en sportclubs aanwezig. In het rapport wordt ook vermeld dat [B.] eerder een goede relatie heeft met zijn ouders en siblings. Ze vinden het goed dat hij in België is, maar als hij terug zou keren, zullen ze hem zonder problemen terug opvangen/verwelkomen.

Bovengenoemde resultaten werden op 07/05/2019 overgemaakt aan de voogd. Op 05/06/2019 mochten wij hierop een uitgebreide reactie ontvangen. In deze reactie zegt de voogd het volgende: Op zich is het ouderlijk huis van [B.] in Marokko als woning een goed huis naar Marokkaanse normen. Er is geen geld om de douche te gebruiken, je moet je dus wassen in een grote emmer water om te besparen op water. In [B.] zijn belevingswereld ervaart hij dit als een groot verschil met het huis waar hij nu woont bij zijn tante/pleegmoeder. Daar komt wel water uit de douche. De vader bevestigt aan de voogd dat hij 6000 Marokkaanse dirham verdient (er wordt een loonattest toegevoegd). Hij moet hiervan twee families onderhouden, bestaande uit 7 volwassenen. Met dit loon verklaart de vader bijvoorbeeld geen tweedehandsauto te kunnen permitteren. Om goed te kunnen leven moetje het dubbele van mijn loon verdienen, verklaart de vader. De voogd voegt ook een medisch attest toe met betrekking tot de aard van de langdurige zorg die de moeder van [B.] nodig heeft. Op dit attest wordt vermeld dat de moeder last heeft van chronische depressies, slapeloosheid en slechte eetlust. De vader verklaarde aan de voogd: "Ik moedig [B.] aan om in België te blijven en met terug te keren. Ik dring zeker met aan op zijn terugkeer, de hele familie staat er achter dat [B.] met terugkeert. [B.] is en blijft bij zijn tante." Als [B.] bij een eventueel gedwongen terugkeer in Berkane school wil volgen op hetzelfde niveau van lesgeven en aandacht inzake leerlingenbegeleiding als in Antwerpen, zou de maandelijkse inschrijvingskost volgens de pleegmoeder tussen 1500 en 2000 MAD liggen, wat voor de familie van [B.] onbetaalbaar is. De voogd verwijst in zijn reactie eveneens naar verschillende websites die concreet info geven over de socio-economische situatie aldaar.

Op 17/09/2019 dient de voogd opnieuw een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980 en verzoekt de verlenging van het attest van immatriculatie. Hierin haalt de voogd wederom geen nieuwe elementen aan. Wel meldt hij dat [B.] goed presteert op school en hij vriendschappen sluit met klasgenoten. Eveneens speelt [B.] voetbal en mist geen enkele voetbaltraining. Hij herhaalt verder nogmaals de punten aangehaald in zijn reactie van 05/06/2019 op het resultaat van het onderzoek ter plaatse.

Aldus rekening houdend met de resultaten van het onderzoek ter plaatse, met de verklaringen van betrokkene (en diens tante), met het standpunt van de voogd en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan niet worden gesteld dat de duurzame oplossing voor betrokkene in België ligt.

We merken op dat er op geen enkele manier bewezen wordt dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of met gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden De Vreemdelingenwet dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich met begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst

Laat het duidelijk zijn dat er nog steeds mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst en dit in eerste instantie bij de ouders Beide ouders van [B.] zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd ze wonen nog steeds te [...] [B.] heeft 2 maal per week telefonisch contact met hen In het FA staat letterlijk vernield "ze vinden het goed dat [B.] in België is maar als hij zou terugkeren, zullen ze hem zonder problemen terug opvangen/verwelkomen"

Uit de verklaringen van zowel betrokkene als van Eie tante (terug te vindpn in de aanvraag van de voogd) blijkt dat zijn redenen voor komst en veder verblijf in België van economische aard zijn, d i betere toekomstperspectieven en studeren Echter op basis van de resultaten van het onderzoek ter plaatse kunnen we redelijkerwijze besluiten dat de familiale situatie en context niet van die aard is dat er geen garanties meer zijn op adequate opvang en verzorging aldaar noch dat de ouders zich in de onmogelijkheid bevinden omwille van de aangehaalde redenen, hun verantwoordelijkheid hiervoor op te nemen, wel in tegendeel Door de onderzoeker wordt meegedeeld dat de families eerder rijk leven De vaststellingen aangaande de staat van de woning alsook mbt het inkomen van de vader, worden echter weerlegd door de vader (zo stelt de voogd in haar reactie van 05/06/2019) Daargelaten, zelfs indien men zou aannemen dat de ouders van betrokkene het in Marokko financieel niet breed hebben, bewijst dit op geen enkele manier dat zij met in staat zijn om bij een terugkeer de zorg en de opvang van hun zoon te garanderen en verder te zetten zoals dit in het verleden steeds gebeurde tot aan zijn komst naar België, desgevallend met steun van de familie hier in België Zo stellen wij vast uit het Visumdossier dat het gezin een aanzienlijk bedrag uitgaf aan visum-, reis-, verblijf- en verzekeringskosten voor hun reizen naar Parijs en Eindhoven in het verleden Het is mogelijk dat deze kosten werden betaald door derden en mets bewijst dat de familie in de toekomst geen financiële steun kan krijgen van derden Dat er geen andere oplossing mogelijk is dan een noodzakelijk verblijf bij de tante in België" kan rekening houdend met dit gegeven, met de nodige omzichthied beoordeeld worden Een noodzakelijk verblijf van betrokkene bij de tante in België rechtvaardigt zich met en de financieel-economische situatie ontslaat de ouders met uit het ouderlijk gezag noch uit hun verantwoordelijkheid voor de zorg en opvang van betrokkene Aangaande een verder verblijf in België en een hereniging met een in België verblijvend familielid, in casu zijn tante moederszijde, willen wij ook hier opmerken dat dit met de finaliteit van de procedure zoals voorzien in de artikelen 61/14 t e m 61/25 betreft, hiervoor verwijzen we opnieuw naar de geijkte procedures zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980 Daarenboven verwijzen wij voor dit alles naar het arrest van de RW 165950 van 08/05/2015 dat o a stelt "Socioeconomische overwegingen op zich zijn onvoldoende om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind" Een terugkeer naar Marokko betekent dus geenszins een schending van artikel 3 1VRK Opnieuw in bovenvermeld arrest stelt de RW dat dit artikel (en haar general comments) met kan gelezen worden als zijnde "voorop te stellen dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land " Arrest RW165950 van 08/05/2015 "Waarde verzoekende partij nog betoogt dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing gaat zij voorbij aan de eerste paragraaf van deze bepaling dat uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouder(s) zich legaal bevinden In dit verband kan met gelezen worden dat socioeconomische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouder(s) in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien "

Het feit dat betrokkene onder andere met wil terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij graag wil studeren in België, hier naar school gaat, dat zijn studieresultaten goed zijn, zijn gedrag goed zijn, geeft hem niet automatisch het recht op een verblijf De specifieke bepalingen overeenkomstig artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15/12/1980 laten toe een tijdelijke machtiging tot verblijf toe te kennen aan de met begeleid minderjarige vreemdeling indien de duurzame oplossing het verblijf in België is Nergens voorzien deze bepalingen een toekenning van een tijdelijk verblijf in België met het oog op volgen van onderwijs Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980 Daarbovenop staat er o a letterlijk in het family assessment vermeld dat [B.] zijn school kan hervatten bij een terugkeer Hiervoor moet enkel één van de ouders toestemming geven aan de

school Ook hier wordt het tegendeel beweerd door de vader Men stelt dat het niveau en de kwaliteit van het onderwijs met van die aard zijn (vergelijking met het onderwijs dat hij nu volgt in België) en dat in tegenstelling tot wat de onderzoeker beweert kinderen er wel degelijk geslagen worden maar dat men dit niet zal toegeven Dit betreft opnieuw slechts een verklaring, met objectief bewezen en daargelaten, dit gegeven rechtvaardigt geenszins zijn migratie naar en verder verblijf in België

Wat betreft de medische toestand/gezondheid van de familieleden, stelt de onderzoeker van het family assessment het volgende De moeder van [B.] zag er gezond uit Zelf verklaart de moeder ziek te zijn Ze heeft last van misselijkheid/duizeligheid [N.] (dochter van grootmoeder) leek een normale intelligentie te hebben, zag er fysiek ok uit en sprak correct met de onderzoeker ter plaatse [N.] (zoon van grootmoeder) is in behandeling voor een depressie Hij kan spreken en kan zich verplaatsen We hebben kunnen kennismaken van de mening van de voogd hieromtrent alsook de reactie van de vader, maar dit betekent geenszins dat de Dienst Vreemdelingenzaken gehouden is hieraan eenzelfde gevolg toe te kennen Het medische attest ontvangen door de voogd bij zijn reactie van 05/06/2019 toont niet aan dat zij om die redenen niet in staat zouden zijn om in te staan voor de zorg en opvang van hun minderjarige zoon. Dit document heeft bovendien een gesolliciteerd karakter.

Aldus rekening houdend met al bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing met in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Marokko voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn ouders en siblings. In het kader van een vrijwillige terugkeer kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 6.1, 16 en 19 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 61/14, 61/17, 61/18, 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij geeft aan dat zij op 21 maart 2018 een aanvraag ingediend heeft op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Deze procedure heeft tot doel om te kijken waar de duurzame oplossing ligt voor de minderjarige. Nadat de verzoekende partij de artikelen 61/14 en 61/18 van de Vreemdelingenwet geciteerd heeft stelt de verzoekende partij dat het de taak van de verwerende partij is om een individueel onderzoek te voeren naar de duurzame oplossing. Een bevel tot terugleiding kan pas afgeleverd worden indien vaststaat dat de duurzame oplossing de terugkeer naar of gezinshereniging in een ander land is. Zolang er twijfel bestaat, dient er verder onderzoek gevoerd te worden of overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet een verblijfsvergunning afgeleverd te worden. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet eveneens relevant zijn daar in voormelde artikelen een aantal voorwaarden geschetst worden waaraan de verwerende partij moet voldoen, vooraleer er een bevel tot terugbrenging kan worden genomen. Hierna citeert de verzoekende partij voormelde artikelen. Vervolgens koppelt de verzoekende partij haar betoog aan artikel 8 van het EVRM. Voormeld artikel vereist dat er rekening moet gehouden worden met verzoekers hoger belang als kind, en met zijn privéleven en familieleden

hier op het grondgebied. De verzoekende partij geeft aan dat het doel van artikel 8 EVRM is het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een persoon ontplooit en stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, *Uner v. the Netherlands*, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59). Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit (EHRM, *Uner t. Nederland*, 5 juli 2005, §59.). Met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geeft de verzoekende partij aan dat het privéleven onder artikel 8 van het EVRM vaak begrepen wordt als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld. De term 'privéleven' omvat immers eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu. Voorts stelt de verzoekende partij dat het Hof van Justitie erop wijst dat het EHRM in de belangenafweging in migratiedossiers ook rekening houdt met het beginsel van het belang van het kind. *In casu* dient overigens ook de impact op de andere minderjarige kinderen in het gezin van verzoekers tante in rekening gebracht te worden, concreet dient rekening gehouden te worden met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is. Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, *Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands*, 31 januari 2006, nr. 50435/99). Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang. De verzoekende partij stelt dat artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Hierna citeert de verzoekende partij de artikelen 24 en 51 van het Handvest. Vervolgens citeert de verzoekende partij de Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag." (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.). Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de lidstaten naar behoren in acht te worden genomen. Daarom stelt de verzoekende partij dat voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest het derhalve aangewezen is om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013, het volgende:

"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her; both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child, 1 and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context."

Op basis hiervan stelt de verzoekende partij dat de specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

De verzoekende partij meent daarom dat een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind zich opdringt.

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation."

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

"32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child."

De verzoekende partij meent dat opnieuw de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt wordt.

"42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development."

Hierna concludeert de verzoekende partij dat de beoordeling conform paragraaf 47 door een onafhankelijk multidisciplinair team dient te gebeuren. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: "Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregel. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling; gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1, eigen onderlijning).

Relevant in casu is verder de General Comment no° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind, dat specifiek handelt over de behandeling van niet begeleide minderjarige vreemdelingen.

Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een Staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind:

"20. A determination of what is in the best interests of the child requires a dear and comprehensive assessment of the child's identity, including her or his nationality, upbringing, ethnic, cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs."

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de sociaal-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier:

"84. ... Return to the country of origin shall

in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child. Such a determination shall, inter alia, take into account:

- The safety, security and other conditions, including socio-economic conditions. awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations;*
- The availability of care arrangements for that particular child;*
- The views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers;*
- The child's level of integration in the host country and the duration of absence from the home country;*
- The child's right "to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations" (art. 8);*
- The "desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious, cultural and linguistic background" (art. 20)."*

De harmonieuze ontwikkeling van het kind wordt ook verzekerd door artikel 6.1 van het VRK.

Concreet wilt dit zeggen dat er in toepassing van de Vreemdelingenwet er onderzocht moet worden wat de duurzame oplossing is voor verzoeker, dat men bij hierbij diens hoger belang als kind moet laten primeren, ongeacht wat de nationale regelgeving voorschrijft, en dat men indien men overgaat tot het opleggen van een terugkeermaatregel opnieuw het hoger belang van verzoeker als kind moet laten primeren, dat men rekening moet houden met diens privéleven hier op het grondgebied, en dat men specifiek het onderzoek dat artikel 74/16 Vw. inhoudt moet respecteren. "

Vervolgens gaat de verzoekende partij opnieuw in op haar eigen situatie. Zij stelt dat *in casu* slechts kan besloten worden dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Marokko indien er garanties zijn over een adequate zorg en opvang. Indicaties volstaan niet. Daarbij moet ook gekeken worden naar de socio-economische omstandigheden. De verzoekende partij meent dat zolang hierover geen duidelijkheid is, kan met niet stellen dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Marokko. De verzoekende partij meent dat een personeelslid van de consulaire dienst die op zicht inschat of het huis een beetje naar behoren is en of de zieke gezinsleden er al dan niet ziek uitzien hoegenaamd niet volstaat. Hierna citeert de verzoekende partij uit het arrest van de Raad van 15 januari 2015 met nummer 136 353. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing zowel een verblijfsweigering inhoudt ten opzichte van een minderjarige, als een terugkeermaatregel in toepassing van de Terugkeerrichtlijn, en gelet op het feit dat verwerende partij op de hoogte was van de impact op verzoekers onderwijsmogelijkheden, het risico voor zijn fysieke integriteit, de beperkte socio-economische draagkracht van het gezin, en de familiebanden die verzoeker hier heeft uitgediept (van zijn tante krijgt hij wel de liefde, aandacht en zorg die hij van zijn moeder niet kreeg) en zijn beloftevolle privéleven, kon de verwerende partij er zich wettig gezien niet toe beperken om zich louter te baseren op het al dan niet aanwezig zijn van voldoende garanties qua opvang en verzorging voor verzoeker. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich beroept op de indrukken van een consulaire medewerker, die blijkbaar op zicht intelligentie kan meten en gezondheidssituaties kan inschatten en op verklaringen van de school dat ze geen kinderen mishandelen. De verzoekende partij vervolgt dat uit objectieve studies blijkt dat de prevalentie van geweld tegen kinderen in Marokko extreem hoog ligt: *"According to the only study on violence in schools in Morocco, 113 the prevalence of violence in Moroccan schools is extremely high, and the use of corporal punishment is the most commonly used method of discipline."* De verzoekende partij meent dat het nogal evident is dat de school dit zal ontkennen. Er dient dan ook voldoende gewicht toegekend worden aan verzoekers verklaringen, zeker in het licht van objectieve landeninformatie die structurele mishandeling van kinderen in het Marokkaanse onderwijs bevestigt. De verzoekende partij stelt dat zij aangegeven heeft mishandeld te zijn geweest door haar vader. De verzoekende partij vervolgt dat artikel 19 van het VRK vereist dat de staten die partij zijn alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen en maatregelen op sociaal en opvoedkundig gebied nemen om het kind te beschermen tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijke of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met

inbegrip van seksueel misbruik, zolang het kind onder de hoede is van de ouder(s), wettige voogd(en) of iemand anders die de zorg voor het kind heeft. De impact en schade ten gevolge van geweld op kinderen is enorm: *"Infants and small children who are exposed to violence in the home experience so much added emotional stress that it can harm the development of their brains and impair cognitive and sensory growth. 13 Behaviour changes can include excessive irritability, sleep problems, emotional distress, fear of being alone, immature behaviour, and problems with toilet training and language development. 14 At an early age, a child's brain is becoming 'hard-wired' for later physical and emotional functioning. Exposure to domestic violence threatens that development. As they grow, children who are exposed to violence may continue to show signs of problems. Primary-school-age children may have more trouble with school work, and show poor concentration and focus. They tend not to do as well in school. In one study, forty per cent had lower reading abilities than children from non-violent homes. 15 Personality and behavioural problems among children exposed to violence in the home can take the forms of psychosomatic illnesses, depression, suicidal tendencies, and bedwetting. 16 Later in life, these children are at greater risk for substance abuse, juvenile pregnancy and criminal behaviour than those raised in homes without violence. 17 Some studies suggest social development is also damaged. Some children lose the ability to feel empathy for others. Others feel socially isolated, unable to make friends as easily due to social discomfort or confusion over what is acceptable. Many studies have noted that children from violent homes exhibit signs of more aggressive behaviour, such as bullying, and are up to three times more likely to be involved in fighting. 18 One Australian study showed that up to 40 per cent of chronically violent teenagers have been exposed to extreme domestic violence. 19"* (stuk 3)". De verzoekende partij benadrukt dat de verwerende partij kan en mag zich niet beperken tot het erg beperkte onderzoek dat ze gevoerd heeft in functie van artikel 74/16 Vreemdelingenwet, maar dient verder onderzoek te voeren naar het hoger belang van de verzoekende partij, met behulp van een onafhankelijk multidisciplinair team en dient rekening te houden met verzoekers recht op een familieleven en privéleven onder artikel 8 EVRM. De verzoekende partij concludeert dat omwille van het bovenstaande, de ingeroepen wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur dan ook werden geschonden.

De verzoekende partij vervolgt dat artikel 10.1 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat voordat er een terugkeerbesluit tegen een niet-begeleide minderjarige wordt uitgevaardigd, er met gepaste aandacht voor het belang van het kind hulp wordt geboden, door bevoegde instanties anders dan de autoriteiten die de terugkeer uitvoeren. Daarom stelt de verzoekende partij voor om de volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen: *"Dient de bewoording 'bevoegde instanties anders dan de autoriteiten die de terugkeer uitvoeren' in artikel 10.1 van richtlijn 2008/115/EG, gelezen worden conform overweging 22 van de Terugkeerrichtlijn, met respect voor de vereiste van het VNKinderrechtencomité in General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1) (29 mei 2013), UN Doc. CRC/C/GC/14, §47 en UN Committee on the Protection of the Rights of all Migrant Workers and Members of their Families and UN Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 3 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 22 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on the general principles regarding the human rights of children in the context of international migration, UN Doc. CMW/C/GC/3- CRC/C/GC/22, 2017, §32, een onafhankelijk multidisciplinair samengesteld team het hoger belang van het kind te laten bepalen.*

De vraag stelt zich ook wat er onder 'gepaste hulp' dient begrepen te worden.

Een Nederlandse rechtbank heeft in een spoedprocedure de volgende prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie.

"I Dient artikel 10 van Richtlijn 2008/115/EG (hierna: de Terugkeerrichtlijn), gelezen in samenhang met artikel 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), overweging 22 van de considerans en artikel 5, onder a, van de Terugkeerrichtlijn en artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (hierna: de Kwalificatierichtlijn), aldus te worden uitgelegd dat een lidstaat voordat aan een niet-begeleide minderjarige een terugkeerplicht wordt opgelegd zich ervan dient te vergewissen en hiernaar onderzoek te verrichten of in het land van herkomst in ieder geval in beginsel adequate opvang aanwezig en beschikbaar is? (...)

III Dient artikel 6, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, aldus te worden uitgelegd dat indien een niet-begeleide minderjarige geen gevolg geeft aan zijn terugkeerplicht en de lidstaat geen concrete handelingen verricht en zal verrichten om tot uitzetting over te gaan, de terugkeerplicht dient te worden geschorst en daarmee rechtmatig verblijf moet worden toegestaan? Dient artikel 8, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn, aldus te worden uitgelegd dat het opleggen van een terugkeerbesluit aan een niet-begeleide minderjarige zonder daarna uitzettingshandelingen te verrichten totdat de niet-begeleide

minderjarige de leeftijd van achttien jaar bereikt in strijd moet worden geacht met het loyaliteitsbeginsel en het beginsel van gemeenschapstrouw" (stuk 4, <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBDH A : 2019:5967&show button=true&keyword = ECLI:NL:RBDHA:2019:5967>)

De vraag stelt zich dan ook of verzoeker in toepassing van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn, en gelet op zijn minderjarigheid, niet gemachtigd dient te worden tot verblijf zolang als nodig is om de terugkeermaatregel vatbaar te maken voor gedwongen tenuitvoerlegging?"

2.1.2. Standpunt van de verwerende partij

Nadat de verwerende partij uiteengezet heeft wat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inhouden stelt zij dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing waardoor het middel onderzocht dient te worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De verwerende partij geeft aan dat in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Hierna citeert de verwerende partij voormelde artikelen. Op basis van het toepassingsgebied van voormelde artikelen stelt de verwerende partij dat zij terecht kon besluiten om aan de verzoekende partij de bestreden beslissing af te leveren. Dit element wordt zelfs niet betwist door de verzoekende partij waardoor de verwerende partij deze beslissing geldig kon nemen. De verwerende partij vervolgt dat de bestreden beslissing volgt op de aanvraag die de voogd namens de verzoekende partij op 21 maart 2018 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. Hierna citeert de verwerende partij de artikelen 61/14, 61/17 en 61/18 van de Vreemdelingenwet. Op basis van voorgaande artikelen geeft de verwerende partij aan dat zij voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

De verwerende partij vervolgt dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 de volgende aanwijzingen heeft gegeven met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet, en dan met name dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.” Het Hof overweegt dat het begrip “duurzame oplossing”, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat.*

Het Hof stelt: “Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”

Daarbij concludeert het Hof dat “artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de

gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”

In dit verband verwijst de verwerende partij eveneens naar artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat de voogd namens de verzoekende partij een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. In de aanvraag en het gehoor beriep de verzoekende partij zich op problemen in Marokko ten gevolge van een discussie over financiële middelen en kredieten binnen de familiale sfeer, de bedenkelijke gezondheidstoestand van de moeder van de verzoekende partij, het feit dat de vader van de verzoekende partij twee families dient te onderhouden waar geen middelen voor zijn en de algemeen economisch slechte toestand van de familie in Marokko. Uit het “Family Assessment” blijkt dat de verzoekende partij Marokko voornamelijk uit eigen initiatief heeft verlaten en dat de economische omstandigheden van de familie ter plekke allesbehalve dramatisch zijn en dat er ook op het vlak van gezondheid genuanceerd moet omgegaan worden met de bewoordingen van de verzoekende partij. De verwerende partij stelt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er onvoldoende aangetoond is dat de ouders van de verzoekende partij niet in staat zijn om de zorg en opvang van de verzoekende partij te garanderen via de eigen middelen en dit verder te zetten zoals dit in het verleden gebeurde tot aan de komst naar België van de verzoekende partij. Voor de verwerende partij bestaat de duurzame oplossing in een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders van de verzoekende partij.

De verwerende partij vervolgt dat zij wel een individueel onderzoek naar verzoekers situatie uitgevoerd heeft. Ze stelt dat ze haar overwegingen in de bestreden beslissing heeft gebaseerd op de elementen van het dossier, de verklaringen van de verzoekende partij en het opgevraagde onderzoek ter plaatse. Op basis hiervan heeft ze geconcludeerd dat een duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst, met het oog op een hereniging met de ouders. Gelet op het feit dat door de verwerende partij aldus een duurzame oplossing werd bepaald, kan zij overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet wel degelijk overgaan tot het afleveren van een bevel tot terugbrenging aan de voogd.

De verwerende partij wijst er vervolgens op dat waar de verzoekende partij argumenteert dat in de General Comments n° 6 gesteld wordt dat bij gebrek aan informatie over of gebrek aan garanties op zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd zij eraan voorbij gaat dat dit aangegeven wordt voor het geval er sprake is van afwezigheid van de mogelijkheid tot zorg door de ouders of leden van de uitgebreide familie. De verwerende partij meent dat dit *in casu* niet het geval is. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en onderzoek werd gevoerd naar de gezinssituatie en de mogelijkheid om het kind op te vangen, gelet op haar behoeften volgens haar leeftijd en graad van zelfstandigheid, het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. De verwerende partij verwijst in dit kader naar de bewoordingen van de bestreden beslissing en verwijst ook naar de beknopte weergave in dit kader waaruit blijkt dat de zorg en de opvang kan geschieden door de ouders. Eveneens lijkt de verzoekende partij met haar betoog ook uitdrukkelijk voorbij te gaan aan de motieven van de bestreden beslissing betreffende socio-economische omstandigheden in het land van herkomst waarin zij zal terechtkomen bij een terugkeer, waarin ook uitdrukkelijk verwezen wordt naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en waarin gesteld wordt dat de socio-economische omstandigheden niet van die aard zijn dat deze een duurzame oplossing voor de verzoekende partij in België rechtvaardigen, dat de plaats van kinderen conform het Kinderrechtenverdrag bij hun ouders is tenzij dit niet in hun hoger belang is, wat *in casu* niet het geval is, dat socio-economische overwegingen op zich niet voldoende zijn om te leiden tot scheiding van ouder en kind, dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en haar General Comments niet kunnen gelezen worden als voorop te stellen dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land, dat gelet op artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet, die het in overweging nemen van economische elementen niet uitsluit, doch uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt, niet kan gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen afgewogen te worden alvorens gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij met haar eerder theoretisch betoog deze motieven niet weerlegt.

De verwerende partij stelt dat in dezelfde zin dient verwezen te worden naar hetgeen wordt bepaald in artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet. In deze bepaling wordt vastgelegd dat er voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag en het hoger belang van het kind. De verwerende partij geeft aan dat uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij beslist heeft tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan de voogd omdat zij oordeelde dat voldoende elementen voorhanden zijn die toelaten te stellen dat de duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst alwaar de verzoekende partij kan worden herenigd met haar ouders. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing ertoe strekt de eenheid van het gezin te vrijwaren. Dit is het beginsel waarnaar artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet verwijst.

Betreffende het hoger belang van het kind wijst de verwerende partij er bijkomend nog op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zij geconcludeerd heeft dat er geen redenen zijn die toelaten af te wijken van het vooropgestelde principe van de vrijwaring van de eenheid van het gezin. In deze wijst de Raad erop dat artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag deze principiële vrijwaring van de eenheid van het gezin ook vooropstelt en slechts voorziet in een scheiding tussen ouders en kind wanneer deze scheiding noodzakelijk is in belang van het kind, bijvoorbeeld *“wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind”*. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij met haar verwijzingen naar het hoger belang van het kind niet heeft aangetoond dat de verwerende partij *in casu* onvoldoende rekening heeft gehouden met haar hoger belang.

Waar de verzoekende partij in dit verband tevens verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat stelt dat de verwerende partij bij het treffen van een verwijderingsmaatregel onder meer rekening dient te houden met het hoger belang van het kind – wijst verwerende partij erop dat uit een gedegen lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad, moet erop gewezen worden dat op zich arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien laat verzoekende partij na om aan te tonen dat de situatie van de minderjarige op wie het door haar genoemde arrest betrekking heeft dermate gelijkaardig is met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

Voorts herhaalt de verwerende partij dat de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat uit de overwegingen van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de mogelijkheid van adequate opvang en de gezinssituatie en de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. In dit verband verwijst verwerende partij naar de bewoordingen van de bestreden beslissing en naar de eerdere beknopte weergave hiervan waaruit blijkt dat de zorg en de opvang kan geschieden door de ouders.

De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het ontwikkelen van een betoog inzake de onzorgvuldigheid van de bestreden beslissing vermits er in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij tijdens het gehoor verklaringen heeft afgelegd over financiële mogelijkheden van de familie en dat uit het onderzoek ter plaatse is gebleken dat de als onvoldoende aangevoelde leefomstandigheden ervoor hebben gezorgd dat de verzoekende partij Marokko heeft verlaten maar dat de gemachtigde van mening is dat dit element geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de duurzame oplossing gelegen is in een terugkeer naar het land van herkomst alwaar zij kan herenigd worden met haar ouders.

De verwerende partij meent dat *in casu* het privé -en gezinsleven niet aangetoond wordt, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM. Hierna stelt de verwerende partij in ondergeschikt verband dat de verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis heeft om het voorgehouden privé- of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk. Ten laatste stelt de verwerende partij dat, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. De verwerende partij is van mening dat een spoedige terugkeer naar het herkomstland waar de

verzoekende partij kan herenigd worden met haar ouders, rekening houdend met haar leeftijd en de beperkte duur van het verblijf in België, een terugkeer geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM gezien zij tot voor haar komst altijd in Marokko heeft verbleven bij haar familie, zodat het tot nog toe in België opgebouwde gezins- en privéleven niet opweegt tegen datgene dat zij zal verderzetten bij haar ouders. Volgens de verwerende partij komt het ook gepast voor om eraan te herinneren dat het begrip van privéleven zich *in concreto* beoordeelt en niet uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij minder of langer op het grondgebied verblijft, kan afgeleid worden.

De verwerende partij geeft aan dat het onderzoek dat ter plaatse uitgevoerd werd, de mening weergeeft van de evaluator en de familie, doch de verwerende partij heeft zich gebaseerd, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, op de erin gemaakte vaststellingen en hieruit afgeleid dat er onderdak is door een bewoonbare leefruimte, dat er opvang en zorg kan voorzien worden met de middelen waarover de bewuste familie beschikt zoals dat ook reeds in het verleden gebeurde. Door het enkel verwijzen naar het onderzoek ter plaatse, de reeds gekende elementen betreffende de minimale voorziening en het beperkte inkomen en de mening van de familie (onder andere familieleden in België), weerlegt de verzoekende partij de vaststellingen van de verwerende partij niet, noch toont zij aan dat de motieven waarbij gewezen wordt op deze vaststellingen evenals op het feit dat de socio-economische leefomstandigheden op zich niet voldoende zijn om te leiden tot scheiding van de ouders van het kind, dat de plaats van kinderen bij hun ouders is tenzij dit niet in hun hoger belang is, wat *in casu* niet het geval is, foutief of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat het rapport duidelijk aantoont dat er geen garanties zijn op adequate opvang. Volgens de verwerende partij toont de verzoekende partij geenszins aan dat een hereniging met haar ouders in het land van herkomst *in casu* ingaat tegen het hoger belang van het kind. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij onvoldoende aandacht aan het onderzoek ter plaatse heeft besteed, met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden of bepaalde elementen ervan foutief of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. De verwerende partij is van mening dat het besluit dat de duurzame oplossing niet in België ligt maar nog steeds in een hereniging met de gezinsleden, redelijk is en steunt op afdoende onderzoek. De verzoekende partij maakt -volgens de verwerende partij- met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De verwerende partij geeft tot slot aan dat in het kader van een vrijwillige terugkeer de verzoekende partij bovendien steeds beroep kan doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas of Fedasil en op de medewerking van Dienst Vreemdelingenzaken. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

2.2. Beoordeling van het middel

2.2.1. De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft *in casu* duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens worden artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet vermeld. Uit de bestreden beslissing blijkt verder duidelijk dat deze wordt genomen in toepassing van de ingediende aanvraag op grond van de artikelen 61/14 - 61/25 van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er eerst gemotiveerd dat de verzoekende partij langer in België verblijft dan de toegelaten termijn, waarbij wordt verwezen naar het visum van de verzoekende partij dat geldig was van 5 september 2016 tot 4 september 2018. Verder gaat de gemachtigde van de minister uitgebreid in op de aanvraag van de verzoekende partij en haar verklaringen. Hij geeft de resultaten weer van het onderzoek dat er gevoerd werd en motiveert waarom hij van oordeel is dat de duurzame oplossing voor de verzoekende partij *in casu* bij haar ouders in Marokko ligt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Bovendien brengt de verzoekende partij in haar middel een inhoudelijke kritiek naar voor op bepaalde van de opgegeven motieven, zodat zij er blijk van geeft de redenen te kennen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing kadert in de eerste plaats in een aanvraag die de voogd van de verzoekende partij op 21 maart 2018 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert “duurzame oplossing” als volgt:

“2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
 - hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*
- Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”*

Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van dezelfde wet volgt aldus dat de gemachtigde voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 het volgende gesteld heeft met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet, met name dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”* Het Hof overweegt dat het begrip “duurzame oplossing”, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind” in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”* Daarbij concludeert het Hof dat *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”*

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid het verloop van de procedure en de verklaringen van de verzoekende partij, alsook die van haar familie uiteengezet. Zo wordt er eerst weergegeven wat er in de aanvraag van 21 maart 2018 werd verklaard. De verzoekende partij werd na het indienen van de aanvraag uitgenodigd voor een gehoor op 16 oktober 2018. Ook een deel van de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd in dit gehoor worden weergegeven. De gemachtigde van de minister motiveert dan: *“Betrokkene werd op 18/10/2018 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (verder AI) in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden Conform artikel 74/16 van de wet van 15/12/1980 heeft bureau MINTEH er zich van vergewist of er voldoende garanties zijn op adequate opvang en verzorging in het land van herkomst mede door het uitvoeren van een onderzoek ter plaatse (het family assessment) Er werd contact opgenomen met de bevoegde diplomatieke post te Marokko met de vraag een onderzoek ter plaatse uit te voeren naar de familiale situatie van betrokkene”.* In de bestreden beslissing worden verder de resultaten van het onderzoek in Marokko naar de situatie van de verzoekende partij en haar familie uiteengezet. Er blijkt verder dat deze resultaten werden overgemaakt aan de verzoekende partij en haar voogd. Zij hebben dan de mogelijkheid gehad om hierop te antwoorden en hebben van deze mogelijkheid ook gebruik gemaakt. In de bestreden beslissing wordt dit antwoord ook weergegeven.

Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij deze uiteenzetting betwist of stelt dat de gemachtigde van de minister vergeten is om met bepaalde elementen rekening te houden. De verzoekende partij uit echter kritiek op de rest van de bestreden beslissing, namelijk de motieven waarin de gemachtigde van de minister uiteenzet waarom hij van oordeel is dat *“rekening houdend met de resultaten van het onderzoek ter plaatse, met de verklaringen van betrokkene (en diens tante), met het standpunt van de voogd en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier [...] de duurzame oplossing voor betrokkene [niet] in België ligt”.*

In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat de verzoekende partij door haar voogd dient te worden teruggebracht naar Marokko daar zij langer op het grondgebied verblijft dan toegelaten en omdat de duurzame oplossing wordt gelokaliseerd in het land van herkomst, waar de verzoekende partij opgevangen en verzorgd kan worden door haar ouders, waarbij verwezen wordt naar artikel 61/14, 2°, tweede streepje van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij is het echter niet eens met deze beoordeling en stelt dat er *in casu* onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij *in casu* niet concreet aantoont dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar hoger belang als minderjarige. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister uitgebreid heeft geantwoord op elk van de redenen die de verzoekende partij had opgegeven waarom zij niet kan of wil terugkeren naar haar ouders in Marokko. De loutere vaststelling dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing is onvoldoende om aan te tonen dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind.

Bovendien wordt er in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet, net zoals in het eerder genoemde artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk bepaald dat er rekening gehouden moet worden met het hoger belang van het kind. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

Waar de verzoekende partij betoogt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar socio-economische omstandigheden, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitgebreid op dit element wordt ingegaan:

“Laat het duidelijk zijn dat er nog steeds mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst en dit in eerste instantie bij de ouders. Beide ouders van [B.] zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd ze wonen nog steeds te [...] [B.] heeft 2 maal per week telefonisch contact met hen. In het FA staat letterlijk vernield “ze vinden het goed dat [B.] in België is maar als hij zou terugkeren, zullen ze hem zonder problemen terug opvangen/verwelkomen”

Uit de verklaringen van zowel betrokkene als van de tante (terug te vinden in de aanvraag van de voogd) blijkt dat zijn redenen voor komst en weder verblijf in België van economische aard zijn, d i betere toekomstperspectieven en studeren. Echter op basis van de resultaten van het onderzoek ter plaatse kunnen we redelijkerwijze besluiten dat de familiale situatie en context niet van die aard is dat er geen garanties meer zijn op adequate opvang en verzorging aldaar noch dat de ouders zich in de onmogelijkheid bevinden omwille van de aangehaalde redenen, hun verantwoordelijkheid hiervoor op te nemen, wel in tegendeel. Door de onderzoeker wordt meegedeeld dat de families eerder rijk leven. De

vaststellingen aangaande de staat van de woning alsook mbt het inkomen van de vader, worden echter weerlegd door de vader (zo stelt de voogd in haar reactie van 05/06/2019) Daargelaten, zelfs indien men zou aannemen dat de ouders van betrokkene het in Marokko financieel niet breed hebben, bewijst dit op geen enkele manier dat zij niet in staat zijn om bij een terugkeer de zorg en de opvang van hun zoon te garanderen en verder te zetten zoals dit in het verleden steeds gebeurde tot aan zijn komst naar België, desgevallend met steun van de familie hier in België Zo stellen wij vast uit het Visumdossier dat het gezin een aanzienlijk bedrag uitgaf aan visum-, reis-, verblijf- en verzekeringskosten voor hun reizen naar Parijs en Eindhoven in het verleden Het is mogelijk dat deze kosten werden betaald door derden en mets bewijst dat de familie in de toekomst geen financiële steun kan krijgen van derden Dat er geen andere oplossing mogelijk is dan een noodzakelijk verblijf bij de tante in België" kan rekening houdend met dit gegeven, met de nodige omzichtigheid beoordeeld worden Een noodzakelijk verblijf van betrokkene bij de tante in België rechtvaardigt zich met en de financieel-economische situatie ontslaat de ouders niet uit het ouderlijk gezag noch uit hun verantwoordelijkheid voor de zorg en opvang van betrokkene Aangaande een verder verblijf in België en een hereniging met een in België verblijvend familielid, in casu zijn tante moederszijde, willen wij ook hier opmerken dat dit met de finaliteit van de procedure zoals voorzien in de artikelen 61/14 t e m 61/25 betreft, hiervoor verwijzen we opnieuw naar de geijkte procedures zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980 Daarenboven verwijzen wij voor dit alles naar het arrest van de RW 165950 van 08/05/2015 dat o a stelt "Socio-economische overwegingen op zich zijn onvoldoende om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind" Een terugkeer naar Marokko betekent dus geenszins een schending van artikel 3 1VRK Opnieuw in bovenvermeld arrest stelt de RW dat dit artikel (en haar general comments) niet kan gelezen worden als zijnde "voorop te stellen dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land " Arrest RW165950 van 08/05/2015 "Waarde verzoekende partij nog betoogt dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing gaat zij voorbij aan de eerste paragraaf van deze bepaling dat uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouder(s) zich legaal bevinden In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouder(s) in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien".

De verzoekende partij gaat niet verder in op deze motieven, maar houdt vol dat, mede gelet op de beperkte socio-economische draagkracht van het gezin, haar duurzame oplossing zich in België bevindt waar zij in het gezin van haar tante kan verblijven. Echter betwist, laat staan weerlegt, de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij en haar gezin mogelijk kunnen rekenen op financiële hulp van derden, zoals zij reeds in het verleden hebben gedaan. Deze vaststelling van de gemachtigde van de minister is niet kennelijk onredelijk nu uit de verklaringen van de verzoekende partij, die zich in het administratief dossier bevinden, immers blijkt dat het gezin van haar tante instond voor alle kosten aangaande het visum en de reis naar België. Aldus wordt niet concreet ingegaan op de vaststelling dat de ouders van de verzoekende partij de zorg en opvang van hun zoon kunnen garanderen, "desgevallend met steun van de familie hier in België".

Blijkens het betoog van de verzoekende partij, waarbij zij steunt op "General Comments" van het VN Kinderrechtencomité bij artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013), on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art.3, para.1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14.), zou artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag opleggen dat de gezinseenheid conform haar fysieke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling moet geïnterpreteerd worden. In casu kan er geen abstractie gemaakt worden van de concrete gegevens die voorliggen, met name dat verzoekers ouders aanwezig zijn in het land van oorsprong, zij aldaar een woning hebben en verzoekers vader voor het gezinsinkomen zorgt. Nergens uit de stukken van het administratief dossier of uit het verzoekschrift blijkt dat de socio-economische omstandigheden van verzoekers ouders in Marokko dermate precair zijn dat zij niet meer in staat zullen zijn om voor de verzoekende partij te zorgen. Het gegeven dat de socio-economische omstandigheden van verzoekers tante en oom in België beter zijn, doet hieraan geen afbreuk. Evenmin biedt de "General Comments n°14" van het VN Kinderrechtencomité een grondslag om een machtiging tot verblijf uit te reiken aan een minderjarige louter omdat zijn socio-economische kansen in een meer ontwikkeld land groter zijn dan in haar land van herkomst alwaar haar ouders nog woonachtig zijn, over een eigen woning beschikken en de vader tewerkgesteld is.

In casu heeft de verzoekende partij slechts selectief uit de General Comments n° 14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geciteerd. Immers kan hierin ook gelezen worden: *“59. The family is the fundamental unit of society and the natural environment for the growth and well-being of its members, particularly children (preamble of the Convention). The right of the child to family life is protected under the Convention (art. 16). The term “family” must be interpreted in a broad sense to include biological, adoptive or foster parents or, where applicable, the members of the extended family or community as provided for by local custom (art. 5). 60. Preventing family separation and preserving family unity are important components of the child protection system, and are based on the right provided for in article 9, paragraph 1, which requires “that a child shall not be separated from his or her parents against their will, except when [...] such separation is necessary for the best interests of the child”. (...) 61. Given the gravity of the impact on the child of separation from his or her parents, such separation should only occur as a last resort measure, as when the child is in danger of experiencing imminent harm or when otherwise necessary; separation should not take place if less intrusive measures could protect the child. Before resorting to separation, the State should provide support to the parents in assuming their parental responsibilities, and restore or enhance the family’s capacity to take care of the child, unless separation is necessary to protect the child. Economic reasons cannot be a justification for separating a child from his or her parents. (...) 63. Likewise, a child may not be separated from his or her parents on the grounds of a disability of either the child or his or her parents. Separation may be considered only in cases where the necessary assistance to the family to preserve the family unit is not effective enough to avoid a risk of neglect or abandonment of the child or a risk to the child’s safety. (...) 66 When the child’s relations with his or her parents are interrupted by migration (of the parents without the child, or of the child without his or her parents), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.”* Hieruit blijkt globaal dus het belang van de eenheid van het gezin die dient te worden hersteld indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en dat de scheiding tussen ouders en kind enkel kan overwogen worden in uitzonderlijke gevallen wanneer er sprake is van verwaarlozing, het in de steek laten van het kind of indien er sprake is van risico voor de veiligheid van het kind. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat indien het de wil van de ouders en het kind is, om van elkaar gescheiden te worden omwille van economische redenen, de staten hieraan gevolg dienen te geven. De Raad wijst er nog op dat uitdrukkelijk wordt voorzien dat louter economische redenen geen rechtvaardiging kunnen zijn voor de scheiding van ouders en kind.

De verzoekende partij verwijst ook naar General Comment n° 6 van het VN Kinderrechtencomité inzake de behandeling van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 6 (2005), Treatment of Unaccompanied and separated children outside their country of origin, 1 september 2005, CRC/GC/GC/2005/16). Hierin kan ook het volgende gelezen worden: *“81. In order to pay full respect to the obligation of States under article 9 of the Convention to ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their will, all efforts should be made to return an unaccompanied or separated child to his or her parents except where further separation is necessary for the best interests of the child, taking full account of the right of the child to express his or her views (art. 12) (see also section IV (e), “Right of the child to express his or her views freely”). While the considerations explicitly listed in article 9, paragraph 1, sentence 2, namely, cases involving abuse or neglect of the child by the parents, may prohibit reunification at any location, other best-interests considerations can provide an obstacle to reunification at specific locations only. 82. Family reunification in the country of origin is not in the best interests of the child and should therefore not be pursued where there is a “reasonable risk” that such a return would lead to the violation of fundamental human rights of the child. (...)”* Ook hieruit blijkt dus globaal het belang van de eenheid van het gezin dat bij uitzondering niet nagestreefd kan worden indien er sprake is van een risico op schending van fundamentele mensenrechten van het kind.

De verzoekende partij gaat verder in op haar voorgehouden problemen met het onderwijs in Marokko. Zij stelt dat de gemachtigde van de minister zich enkel beroept op de indrukken van een consulaire medewerker en op de verklaring van de school dat ze geen kinderen mishandelen. De verzoekende partij gaat met deze kritiek echter opnieuw voorbij aan de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing: *“Het feit dat betrokkene onder andere niet wil terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij graag wil studeren in België, hier naar school gaat, dat zijn studieresultaten goed zijn, zijn gedrag goed zijn, geeft hem niet automatisch het recht op een verblijf De specifieke bepalingen overeenkomstig artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15/12/1980 laten toe een tijdelijke machtiging tot verblijf toe te kennen aan de met begeleid minderjarige vreemdeling indien de duurzame oplossing het verblijf in België is Nergens voorzien deze bepalingen een toekenning van een tijdelijk verblijf in België met het oog op volgen van onderwijs Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe*

voorzien in de wet van 15/12/1980 Daarbovenop staat er o a letterlijk in het family assessment vermeld dat [B.] zijn school kan hervatten bij een terugkeer Hiervoor moet enkel één van de ouders toestemming geven aan de school Ook hier wordt het tegendeel beweerd door de vader. Men stelt dat het niveau en de kwaliteit van het onderwijs met van die aard zijn (vergelijking met het onderwijs dat hij nu volgt in België) en dat in tegenstelling tot wat de onderzoeker beweert kinderen er wel degelijk geslagen worden maar dat men dit niet zal toegeven Dit betreft opnieuw slechts een verklaring, met objectief bewezen en daargelaten, dit gegeven rechtvaardigt geenszins zijn migratie naar en verder verblijf in België.”

De verzoekende partij gaat niet concreet in op deze motieven, maar stelt wel dat het evident is dat een school mishandelingen zal ontkennen. Zij verwijst in haar verzoekschrift naar een algemeen rapport van het Manara Netwerk uit augustus 2011, *“Violence against children in schools: a regional analysis of Lebanon, Morocco and Yemen”*, waarin wordt gesteld dat in Marokko veel scholen gebruik maken van lichamelijke straffen. Dergelijk algemeen rapport van negen jaar geleden is echter onvoldoende om afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De verzoekende partij laat immers na om haar verklaringen op enige wijze met objectieve stukken te staven. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de consulaire medewerker zich niet heeft beroepen op de verklaringen van de school zelf, maar op die van mensen uit de omgeving die stellen dat er geen probleem is met deze school en dat de wet er wordt opgevolgd. In het kader van dit onderzoek komen de vaststellingen in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk over.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog betoogt dat de familiebanden met haar familie niet goed zijn, dat zij mishandeld werd door haar vader en dat zij bij haar tante in België wel liefde, aandacht en zorg krijgt, wijst de Raad erop dat uit het geheel van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat met deze verklaringen rekening is gehouden, doch dat deze de gemachtigde van de minister niet hebben kunnen overtuigen van de nood aan een duurzame oplossing in België. De verzoekende partij gaat er immers aan voorbij dat zij in de aanvraag niet heeft verklaard dat zij werd mishandeld door haar vader. Bovendien heeft zij in het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat er twee redenen zijn waarom zij niet wil terugkeren naar Marokko, namelijk het onderwijs en armoede. Pas nadat erop wordt gewezen dat dit onvoldoende is om niet te willen terugkeren, wijst de verzoekende partij op de familiale problemen. Deze elementen zijn allemaal mee opgenomen in de bestreden beslissing en worden niet betwist door de verzoekende partij. Verder blijkt uit het onderzoek dat werd gevoerd door de consulaire medewerker in Marokko dat de verzoekende partij een goede band heeft met haar ouders en met haar broer en zus. Bovendien verklaren de ouders tegenover deze consulaire medewerker dat zij bereid zijn om de verzoekende partij terug op te nemen in het gezin en voor haar te zorgen. De resultaten van dit onderzoek werden ook opgenomen in de bestreden beslissing. Gelet op al deze elementen komt het niet kennelijk onredelijk over dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“op basis van de resultaten van het onderzoek ter plaatse we redelijkerwijze [kunnen] besluiten dat de familiale situatie en context niet van die aard is dat er geen garanties meer zijn op adequate opvang en verzorging aldaar noch dat de ouders zich in de onmogelijkheid bevinden omwille van de aangehaalde redenen, hun verantwoordelijkheid hiervoor op te nemen, wel in tegendeel”*.

Voor zover de verzoekende partij nog betwist dat een consulaire medewerker op zicht de gezondheidssituatie en intelligentie van personen kan inschatten, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing tevens wordt gesteld dat er geen objectieve stukken voorliggen die de verklaringen van de verzoekende partij staven en dat het neergelegde medisch attest niet aantoonde dat de moeder niet in staat zou zijn om de opvang en zorg voor haar kind op zich te nemen.

De verzoekende partij toont met haar uitgebreid betoog overigens op geen enkele wijze aan dat het situeren van een duurzame oplossing in het land van herkomst waar zij kan herenigd worden met haar ouders onder de in de bestreden beslissing vermelde omstandigheden, strijdig is met het belang van het kind zoals gegarandeerd in artikel 24 van het Handvest.

Gelet op het voorgaande, komt het niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij tot de vaststelling komt dat er *in casu* voldoende garanties zijn op opvang en zorg door haar ouders in het land van herkomst, zoals wordt vereist in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont met haar kritiek het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM en verwijst naar het gezinsleven dat zij in België opgebouwd heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar tante woont en met haar een gezinsleven onderhoudt. Gelet op hetgeen

voorafgaat, met name dat de ouders van de verzoekende partij gelokaliseerd zijn, dat zij in haar opvang en verzorging kunnen voorzien en dat louter economische redenen op zich onvoldoende zijn om de duurzame oplossing in België te situeren, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom het gezinsleven dat zij met haar tante onderhoudt dient te primeren op het gezinsleven met haar ouders. De verzoekende partij beperkt zich hoofdzakelijk tot een theoretische betoog. Daarenboven heeft het EHRM inzake immigratie er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Voor zover de verzoekende partij voorhoudt dat haar privéleven, zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM, wordt geschonden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat om *in concreto* uiteen te zetten wat haar privéleven inhoudt en waarom dit dient te primeren op een hereniging met haar ouders in Marokko. Het feit dat de verzoekende partij in België voetbal speelt en naar school gaat is *in casu* onvoldoende, gelet op de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet die de lidstaten zou verplichten om rekening te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat het aanhalen van deze bepaling er louter toe strekt aan te tonen dat de belangen van het kind in aanmerking dienen te worden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, wat *in casu* het geval is, gelet op het voorgaande.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De bovengenoemde onderdelen van het middel zijn ongegrond.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.2.4. Waar de verzoekende partij meent dat aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag dient te worden gesteld om de juiste interpretatie van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) te kennen, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 10, eerste lid van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“1. Voordat een terugkeerbesluit tegen een niet-begeleide minderjarige wordt uitgevaardigd, wordt met gepaste aandacht voor het belang van het kind hulp geboden, door bevoegde instanties anders dan de autoriteiten die de terugkeer uitvoeren.”

Aangaande deze bepaling wordt in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 56-57 benadrukt als volgt:

"Aard van de "bevoegde instanties". De bevoegde instantie mag niet de uitvoerende autoriteit zijn, maar kan een overheidsorgaan (eventueel een andere dienst binnen hetzelfde ministerie), een nietgouvernementele organisatie of een combinatie van beide zijn, en voorziet in een multidisciplinaire samenwerking tussen door de overheid gesteunde en niet-gouvernementele voogdij- of mentorsystemen. Instanties die verantwoordelijk zijn voor de zorg of bescherming van kinderen, moeten voldoen aan de normen wat betreft veiligheid, gezondheid, geschiktheid van personeel en bevoegd toezicht. De verschillende taken en verantwoordelijkheden van de actoren moeten duidelijk en transparant zijn, in het bijzonder voor de niet-begeleide minderjarige/het kind, zodat hij of zij actief kan worden betrokken bij en goed deel kan nemen aan alles wat hem of haar aangaat.

Aard van de "hulp". De hulp moet bestaan uit juridische bijstand, maar niet uitsluitend. Andere in de terugkeerrichtlijn uitdrukkelijk genoemde aspecten, zoals toegang tot medische zorg, contact met familieleden, toegang tot het basisonderwijs enzovoorts, om de in het Verdrag inzake de rechten van het kind vastgelegde kinderrechten te respecteren, moeten ook in aanmerking worden genomen.

Speciale aandacht moet uitgaan naar de noodzaak met de minderjarige vooraf en gedurende processen en procedures alle besluiten te bespreken die op hem of haar van invloed zijn.

Moment van de "hulp". De hulp door bevoegde instanties moet zo vroeg mogelijk in gang worden gezet. Dit betekent dat de leeftijd op tijd moet worden vastgesteld, waarbij het voordeel van de twijfel wordt gegeven. Het hulpverleningsproces moet continu en stabiel verlopen, ook in de terugkeerfase. Eventueel kan het doorgaan in de fase na terugkeer om voor een goede follow-up na de terugkeer te zorgen. Zo nodig moet in overeenstemming met artikel 10, lid 2, de voogdij van de lidstaat overgaan naar het land van terugkeer.

[...]"

Aldus is reeds duidelijk uiteengezet wat er onder 'gepaste hulp' verstaan dient te worden. Bovendien blijkt geenszins dat de verzoekende partij, die onder een voogd werd geplaatst die de huidige aanvraag heeft ingediend voor de verzoekende partij, niet alle gepaste hulp, met het oog op haar hoger belang als minderjarige, heeft ontvangen. Uit voorgaande bespreking blijkt ook geenszins dat de verzoekende partij niet in de mogelijkheid was om al haar belangen als kind uiteen te zetten en gehoord te worden. Er blijkt niet dat door het nemen van de bestreden beslissing het hoger belang van het kind wordt geschonden. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze een 'onafhankelijk multidisciplinair team' de procedure tot een andere conclusie had doen leiden, gelet op de *in casu* uitgebreide inzet van de voogd van de verzoekende partij en van de verzoekende partij zelf om haar belangen te verdedigen. De Raad ziet dan ook geen reden om in te gaan op het verzoek van de verzoekende partij om aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag te stellen. Bovendien is krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een prejudiciële vraag die door een Nederlandse rechtbank werd gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, blijkt geenszins dat de verzoekende partij zich in dezelfde situatie bevindt als de minderjarige vreemdeling in de Nederlandse rechtszaak, waardoor *in casu* niet op het antwoord op de prejudiciële vraag gewacht dient te worden.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.2.5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS